No. 13. 1842.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 31 Januarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 24 Januarij. Men meldt uit Hamburg: In den boekhandel van *Berendson* alhier zal spoedig eene geschiedenis der schipbreuk van de stoomboot *President* het licht zien, zamengesteld naar het korte dagboek van den geestelijke *Coockman*, een der ongelukkige passagiers, welke bij dat treurige voorval hun leven verloren. Het handschrift werd in de laatste dagen van November in eene flesch, door eenen Indiaanschen knaap aan het strand van het eiland kapitein Breton gevonden. Dit eiland is zuidwaarts van New-Foundland gelegen, en van daar werd het manuscript naar Montreal gezonden. Bovengenoemde boekhandelaar ontving een afschrift uit deze plaats.

— De *Malta-Times* behelst een correspondentie artikel uit Konstantinopel van 27 December, van den volgenden inhoud: » Uit Tscherkessie heb ik onlangs nadere tijding ontvangen. Er heeft werkelijk, in het midden van October, tusschen de bergbewoners en de Russen eenen bloedigen slag plaats gehad. De Russen hadden ongeveer 8000 man Georgische en Mingreelsche kavalerie, en 10,000 of 12,000 man infanterie. De ruiterij maakte de voorhoede uit, en werd in de enge passen van Hamisch zoo hevig aangevallen, dat zij geheel verstrooid werd. Zij werd op de infanterie teruggeworpen, die nu in volslagen schrik naar de kust vlugtte, waar een verschrikkelijk bloedbad ontstond; 3500 Russen bleven dood op het slagveld liggen, eenige ontkwamen er op de schepen, die, ten getale van 19, op een kanonschot afstand van den oever lagen; anderen verdronken terwijl zij al zwemmende de schepen trachtten te bereiken, en de rest trok in de grootste verwarring naar Sutscha terug, waar zij zich weder verzamelden. Er werden slechts weinige gevangenen gemaakt, daar de Tscherkessiërs, nog geen 5000 man sterk, zich dien last niet wilden op den hals halen, en bijna alle vijanden, die hun in handen vielen, ombragten. Alle paarden en eene groote menigte wapenen en bagaadje waren de buit der dappere bergbewoners, wier verlies, naar hunne opgave, geen 450 man bedroeg. Na deze nederlaag boden de Russen den vrede aan en kregen ook tot antwoord, dat men daartoe zeer geneigd was, zoo de Russen slechts eerst de vestingen aan de kust ontruimden. Zij sloegen voor, om, na de ontruiming, eene Russischen en eenen Tscherkessischen gezant naar Konstantinopel af te vaardigen, waar de vrede alsdan, onder de garantie der Porte en der Europesche mogendheden, gesloten zou worden. De Russen stemden hierin echter niet toe, en verlieten Sutscha op de schepen, na eene behoorlijk bezetting te hebben achtergelaten. De Tscherkessiërs hebben nu weder moed gevat om offensief te ageren, en willen nog dezen winter alle forten (met uitzondering van Anapa) aanvallen. Daar de oogst goed is uitgevallen, hebben zij overvloed aan leeftogt en hopen op den gunstigsten uitslag.

ENGELAND.

LONDEN, den 22 Januarij. Z. M. de Koning van Pruissen is gisteren half drie ure te Greenwich aangekomen. Prins *Albert* heeft hem in een rijtuig met 6 paarden naar Windsor gevoerd. Ofschoon het vinnig koud was, waren vele menschen hem te gemoet gegaan. De ontmoeting van den Koning met den hertog *van Wellington* was zeer hartelijk.

— De pachter *Butler*, te Withwell bij Oxford, kwam uit de stad in een ligt open rijtuig terug. Hij trof onder weg eene dame aan, die er zeer net gekleed uitzag, met eenen groote voile en een mof bij zich. Zij verzocht hem mede te mogen rijden, wijl zij nog een paar mijlen had af te leggen en reeds zeer vermoeid was. *Butler* stemt hierin toe. Toen zij op eene eenzame plaats gekomen waren, steeg de dame uit het rijtuig, onder voorwendsel van [illegible] op te rapen, [illegible] had laten vallen. Naauwelijks was zij er uit, of eenige mannen die achter eene heg verborgen waren, schoten op het rijtuig. *Butler* werd gelukkig niet getroffen. Hij zette terstond zijn paard in galop, en t' huis gekomen was hij zeer verwonderd, toen hij onder in het rijtuig de mof der dame vond, waarin een koppel geladen pistolen en een dolk verborgen waren. De voorgewende dame is waarschijnlijk een vermomde man geweest, die in verstandhouding heeft gestaan met de roovers, welke zich van eene vrij aanzienlijke som, door *Butler* te York ontvangen, hadden willen meester maken.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 24. Januarij. Den 18 dezer heeft eene beschaafde moord bij ons plaats gehad. De generaal *Levasseur* en de kommandant *Arrighi* hebben twist gekregen; men heeft elkander beleedigd, uitgedaagd en tusschen Aix en Marseille met het pistool geduelleerd. De generaal moest het eerst schieten, om dat het lot bij het opgooijen van een stuk geld hem gunstig was, en hij schoot zijn tegenpartij dood.

— In den nacht van Vrijdag op Zaturdag, werd de heer *B.*, med. doctor alhier, opgeklopt en in alle haast bij iemand geroepen, die in de straat Rocher door boosdoeners was aangevallen, juist op den oogenblik dat hij naar zijn huis terugkeerde. De personen, die den doctor geroepen hadden, verklaarden de toestand van den gewonden voor zoo gevaarlijk, dat er geen oogenblik te verliezen was, en hij zich dus moest haasten om te komen. Maar wie schetst de verbazing en de schrik van den doctor, die in den zieltogende zijnen broeder erkende, welke zoodanig door slagen getroffen was, dat men voor zijn behoud vreesde, en aan wien de ellendelingen zijn horologie en eene som van omstreeks 100 franken, die hij bij zich had, ontnomen hadden.

Niettegenstaande de spoedig aangebragte hulp door den dr. *B.*, die zijn broeder dadelijk deed aderlaten en naar zijne woning overbrengen, bezweek deze aan de hevigheid zijner wonden. (*Gaz. des Trib.*)

— De persoon van *Serein*, die wegens verkrachting en daarop gevolgde moord, gepleegd op twee meisjes van 12 en 15 jaren, door het hof van assises van het departement du Loiret was ter dood veroordeeld geworden is den 18 Januarij te Orleans geguillotineerd.

— Te Saragossa en in geheel Aragon is de koude zeer streng geweest. De Rio fleurva is geheel en al bevroren. De Ebro was voor een aanzienlijk gedeelte met ijsschotsen bedekt. Te Madrid is de thermometer tot op 6 graden gedaald, en eenige vreemdelingen hebben op den vijver van den Retiro hunne behendigheid in het schaatsenrijden kunnen toonen, welke kunst onder de Spanjaarden niet zeer algemeen is.

— Aangaande het vergaan van de stoomboot *le Brandon* leest men in *le Toulonnais* van 16 dezer de volgende bijzonderheden:

Dit vaartuig, hetwelk op 26. December, uit Toulon naar zee was gegaan om depeches aan den gouverneur van Algiers over te brengen, werd genoodzaakt Mahon aan te doen, om eenige reparatie te ondergaan. Bij den ingang der haven door eene geweldige windvlaag uit het noorden en noord-oosten overvallen, waardoor het roer deszelfs werking verloor, wilde de kapitein eene achterwaardsche beweging aan het vaartuig geven, doch door de kracht van de op den wal staande wind en zee medegesleept, werd de *Brandon* op de klippen bij het fort St. Philippe geslagen. Ten 8 ure des ochtends stootte het schip en weinige minuten daarna was alle hoop om hetzelve te behouden verloren. Men hield zich in de eerste plaats bezig met de redding der bemanning, welke werd ondernomen door middel van naar land geworpen touwen.

Slechts vier man der equipagie, die, geen gehoor verleenende aan de stem van den kapitein, meenden geen ander middel van redding te zien dan in een ligt bootje werden in een oogenblik door de woedende baren verzwolgen, zonder dat men noch van hen, noch van het middel hunner ontvlugting iets het minste konde ontwaren; niet dan 48 uren daarna werden de lijken van deze ongelukkige slagtoffers eener overhaaste poging tot redding uit de zee opgehaald. Moge dit schrikkelijke voorbeeld ten minste tot leering verstrekken aan hen, die in dergelijke omstandigheden zoodanige roekeloosheid mogten willen navolgen; het is eene opmerkelijke omstandigheid bij schipbreuken, dat veelal zij, die den wijzen raad der voorzigtigheid en de vermaningen hunner chefs niet opvolgen, de eerste slagtoffers zijn. Bij deze noodlottige gebeurtenis heeft men dus het verlies te betreuren van vier schepelingen, te weten de timmerman en drie matrozen.

Het stoomschip is den 31 Dec. door de zee geheel uit elkander geslagen en bij duizende stukken langs het strand verspreid; die gedeelten, welke ten gevolge van de bekleeding met ijzer of koper zamenhielden, zal men bij stil weder pogen te bergen, gelijk mede de grofste deelen der machinerie en schier al het materieel, dat thans onder het water ligt bedolven. De redding hiervan is opgedragen aan de equipagie en de bewaking aan den kapitein *Brun* en 20 zijner manschappen, die zoodoende, zich zoolang mogelijk aan hun vaartuig zullen gehecht betoonen. Het schip *le Tonnére* heeft drie officieren en 55 matrozen van het verongelukte vaartuig naar Toulon terug gebragt; zij hebben meerendeels allen kneuzingen van ligten of ernstige aard bekomen en zijn ganschelijk beroofd van hunne lijfgoederen.

De kapitein *Brun* prijst uitermate het gedrag van den gouverneur, van den Amerikaansche commodore en van den Nederlandschen konsul, die zich beijverd hebben om bijstand van allen aard naar de plaats der schipbreuk te zenden; deze bereidvaardige hulpbetooning heeft wezenlijk gestrekt om de droefheid van den kapitein en zijne schepelingen eenigermate te verzachten.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGEN, den 26. Januarij. Bij resolutie van Z. Exc. den Minister van Finantiën is dezer dagen vastgesteld eene 186e loterij. Dezelve zal bestaan uit 26,000 loten, 13,000 prijzen en 55 premiën. Er zullen voorloopig 1300 loten worden afgezonderd en beschikbaar gehouden, om tegen den inlegprijs te worden afgegeven, waarvan de prijs in eens voor alle klassen moet worden voldaan. De collecte der 186 loterij zal geopend worden op Maandag 21 Februarij 1842 en gesloten worden op Zaturdag 15 Maart aanstaanden. De trekking van de eerste klasse zal aanvangen op Maandag 21 Maart 1842; die der tweede klasse op 4 April; die der derde klasse op 18 April; die der vierde klasse op 2 Mei, terwijl de laatste nommers op Vrijdag 10 Junij 1842 zullen getrokken worden.

— Ter secretarie van het Departement van Marine te 's Gravenhage, en bij de directie der Marine te Amsterdam, te Rotterdam en te Vlissingen, is verkrijgbaar gesteld eene voor alle buitenlandsche en binnenlandsche Zeevarenden belangrijke kaart van de kust-, oever- en haven-verlichtingen in het Koningrijk der Nederlanden, door *A. van Rhyn* en *A. R. Blommendal*, luitenants ter zee van de 2. klasse uitgegeven ten koste en behoeve van het fonds voor oude en gebrekkige zeelieden.

— Uit Dordrecht schrijft men van den 26 dezer: Voor deze stad is het ijs op de rivier thans zoodanig in kracht toegenomen, dat men hetzelve aan het Papendrechtsche veer te voet kan passeren. Aan het Zwijndrechtsche veer wordt nog altijd eene sleuf opengehouden. In de noord ziet men reeds ijszeilschuitjes varen.

— Men meldt uit Noordbroek, dd. 22 Januarij: Heden morgen te negen ure had alhier, tusschen Noordbroek en Sappemeer, het volgende treurige ongeval plaats, dat twee huisgezinnen in diepen rouw dompelde. Twee kna-

pen, de een twaalf en de ander elf jaren oud, gingen op het hoofddiep op schaatsen. Zij wilden over een wak rijden, dat voor een paar dagen nog open had gelegen. Beiden zakten er door en verdronken. Daar dit op die ruimte en in den morgen voorviel, kon er geene dadelijke hulp toegebragt worden, en duurde het om de drie kwartier voor de lijken uit het water waren gehaald.

— Twee huurrijtuigen te Brussel, die elk een persoon bevatteden, ontmoetten eenige dagen geleden elkander juist op eene plaats, waar het moeijelijk wisselen was. De koetsiers beproefden echter om elkander te passeren, doch dit gelukte niet, de rijtuigen stootten tegen elkander. Hieruit ontstond tusschen hen een hevige woordenwisseling. De eene niet meer wetende wat te zeggen, begint met de zweep te slaan en treft in plaats van zijne tegenpartij den persoon die zich in het rijtuig bevond. Nu de andere ziet, dat hij op deze manier aangevallen wordt, springt hij af en roept; wat, slaat gij mijnen passagier? nu zult gij zien hoe ik den uwen zal toetakelen. Deze bedreiging wordt inderdaad ten uitvoer gebragt; de andere blijft niet achterlijk; de strijd neemt een aanvang, en ziedaar beide koetsiers druk bezig met het uitdeelen van zweepslagen, aan hunne wederkeerige passagiers. Drie stadsdienaren waren naauwelijks in staat aan dit zonderlinge gevecht een einde te maken.

MENGELINGEN.

Het geschiedkundige in het Sprookje van Blaauwbaard.

Wie is er, die in zijne jeugd de zoo geliefde sprookjes van Moeder de Gans niet gehoord, gelezen, en in latere jaren op zijne beurt aan kinderen of kleinkinderen verteld heeft? Aan wien heeft niet vooral de vertellingen van Blaauwbaard eene rilling door de leden gejaagd? Men mag dus gerustelijk onderstellen, dat het menigen lezer niet ongevallig zal zijn te vernemen, dat en welke geschiedkundige grond er voor dit, door den Dichter Perrault met wonderen opgesmukt verhaal aanwezig is.

Blaauwbaard is in geenen deele eene bloote verdichting; hetgeen van hem verteld wordt grond zich op eene oude Bretonsche Sage. De man, dien men onder dezen bijnaam aanduidt, heeft werkelijk bestaan; hij was een voornaam heer, een groote vriend der geestelijkheid en der monniken in het bijzonder. In de kapel van zijn slot, eene der schoonste van Frankrijk, schitterde alles van goud en edel-gesteenten. Langen tijd had hij zelfs bij het hof van Rome om het verlof aangehouden, op zijne reizen eenen kruisdrager voor zich te laten uitgaan.

Wie ooit naar Nantes reist (dus verhaalt het tijdschrift *l'Artiste*) en op den inval komt, in eene boot het riviertje Edre op te varen, kan in een half uur tijds het gehucht la Journalière bereiken, eigenlijk slechts eene groep van buiten-herbergen, die door de burgers van Nantes elken Zondag troepsgewijze bezocht worden, om er gebak te eten en witten wijn te drinken. Houdt men zich langs den oever, zoo kan men achter eenen lagen muur, boven eene berookte deur, een slecht geklad uithangbord g waar worden, hetwelk eene groenachtige rots en eenen man van grimmig uitzigt vertoont en het opschrift voert: *In de Rots van Blaauwbaard.*

Deze beruchte rots zelve wordt, iets verder op, door een klein bleekje, hetwelk in de Edre uitwatert, van la Journalière gescheiden. Zij is met digt kreupelhout begroeid, waaruit men hier en daar witachtige steenklompen ziet doorschemeren, en door hetwelk kleine kronkelpaden loopen, waarop men slechts nu en dan eenen wandelaar ontmoet, die er lommer of eenzaamheid komt zoeken. Midden uit dit kreupelbosch verheft zich, half verscholen onder braamstruiken en wilde moerbeijen, eenig oud vervallen muurwerk, dat in zijne met mos bewassen spleten duizenden van slangen en groote groene hagedissen verbergt. Dit is de bouwval van het voormalige slot la Verriere, een der landgoederen van Gilles de Raiz, aan wien de bijnaam van Blaauwbaard gegeven is. Dringt men dieper in de boschaadje door, dan komt men aan eenen kleinen in de rots gehouwen trap, welke naar eene rondom met slijmop behangen zaal voert. De oude lieden van het land beweren, dat dit het vertrek is, waarin Blaauwbaard de lijken zijner vrouwen bewaarde. Sedert langen tijd staan hier ter plaats, ongetwijfeld door de eene of andere vrome hand geplant en als waarteekens der overlevering, die niet té mis onwaar is, zeven treurboomen. Indedaad heeft de beruchte Blaauwbaard slechts eene eenige vrouw gehad te weten Katharina de Thouars; en deze hield hij in eere, gelijk een ridder uit den tijd van Dunois gewoon was zijne dame in eer te houden; maar dit paste niet bij de schrikkelijke wonderen der legende, bij den betooverden sleutel, op welken een onafschuurbare bloedvlek bleef kleven, bij het aandoenlijk, aan ieder bekend gesprek der arme ter dood veroordeelde vrouw met hare zuster Anna, terwijl de woeste gemaal beneden het moordmes wette. Doch laat ons het sprookje sprookje laten en hooren wat de geschiedenis zegt.

Tusschen Poitou, Maine en den linker-oever der Loire breidt zich eene schoone en vruchtbare landstreek uit, in welke slechts hier en daar zoo veel heigrond te zien is, als vereischt wordt, om aan het voorkomen van dit bevallig oord iets schilderachtigs bij te zetten. Tegenwoordig vormt dit gewest een arrondissement van het departement der Neder-Loire; voormaals echter heette het de baronnie van Raiz.

De Heeren van Raiz stonden aan het hoofd van den Bretonschen adel, ja maakten zelf aanspraak op den titel van oudste baronnen des lands, welke rang hun echter door de Heeren de Chateaubriand betwist werd. Reeds in den tijd van Karel den Kalen wordt er van het land van Raiz gewag gemaakt; die vorst beleende Herispoe daarmede, en sedert komt de naam van Raiz voor in al de wapenfeiten, waarvan de geschiedrollen diens lands de gedachtenis bewaard hebben. Aan de grenzen van Frankrijk geplaatst, buiten den eigenlijken kring van het Bretagne Bretonnante, vergaten de nakomelingen van Karel den Kalen's voormaligen vazal nimmer geheel van wien zij afstamden: zij waren iets minder Bretagners en iets meer Franschen. Een Gerard Chabot, Heer van Raiz, volgde Filips den Stouten op deszelfs togt in 1284 naar Spanje.

Toen het groote geschil tusschen de Penthievres en de Montforts ontstond, kozen de Heeren van Raiz natuurlijk voor den Franschen kandidaat partij. Een Sire de Raiz viel in den slag van Roche Derien, waarin Karel van Blois gevangen genomen werd. Een andere geraakte te Auroy in gevangenschap. Johan de Raiz was omstreeks denzelfden tijd Capitaine de Redon voor den Koning, welke benaming ook Duguesclin onder de Bretagners voerde, aan welker hoofd hij de Engelschen sloeg. Eindelijk werd aan den grootvader van dengene, wiens geschiedenis wij hier verhalen willen, het begeleiden der befaamde houten stad van 3000 schreden diameter toevertrouwd, welke stad de oom van Karel den Zesden in de haven van Honfleur stuksgewijzen had doen zamen brengen, om dezelve naar Engeland te voeren en aldaar weder in elkander te laten zetten. Desniettemin kon de stam van Raiz, in zijne lange en echte gallerij van voorvaders, zich nog slechts op mannen van ondergeschikt aanzien beroemen, toen eindelijk een hunner, een wapenbroeder der Maagd van Orleans en vriend van Richemond, het tot den rang van maarschalk van Frankrijk en luitenant-generaal van Bretagne bragt. Maar juist diezelfde gelukkige krijgsman, die geroepen scheen, om met gouden letters in den stamboom der Raitzen aangeteekend te worden, was degeen, die het wapenschild der familie bezoedelde en het huis ten val bragt.

Gilles de Raiz, de held van het sprookje, werd in 1396 geboren. Dit was de tijd toen de eenvoudige en ruwe gewoonten van het leenstelsel in de meer verfijnde zeden van het ridderdom begonnen over te gaan. Een merkwaardig tijdperk, hetwelk te midden der onzinnigste weelde de plompheid van eenen vroegeren tijd behouden had. Ondanks eenen rijken wapendos, ondanks wijde prachtmantels van goudlaken en pelswerk, ondanks een aan de minnezangers ontleend sentimenteel gesnap, waren de mannen onbeschaafde barbaren gebleven. Men gaf ten hove luisterrijke maskeraden, maar vermoordde Elisson op de openbare straat. De Cours d'amour weergalmden van smachtende liefdesliederen, terwijl de Jacquerie horden van wilde roofdieren over steden en kasteelen uitstortte en de Maillotiners (*) Frankrijk het eerst met schriktooneelen vervulden. Gedurende dien strijd van vroegere en latere zeden scheen zich eene onbeschrijfelijke dronkenschap van de hoofden te hebben meester gemaakt. De banden welke de vroegere maatschappij zoo naauw te zamen gesnoerd hadden, schenen verslapt te wezen, zonder door iets anders vervangen te zijn geworden. Van de oude formen der leenwetten, die nog slechts in schijn de wereld regeerden, scheen de bloote letter overgebleven te zijn. De tijd was voorbij, toen in het leenstelsel alles toeging als in het bijzonder gezin, toen de leenheer een vader zijner vassallen was, toen elk zich op zijne plaats bevond en de vorsten zonder staatszucht even als de volken zonder vermetelheid waren. (*Het vervolg hierna.*)

(*) De Jacquerie was een opstand der boeren tegen den adel; de Maillotiners waren oproerige soldaten-benden, die zich voornamelijk van de maillotin, of ijzeren strijdkolf, tegen de geregelde en goed gepantserde troepen bedienden.

BLADVULLING.

Hoe veel doctoren heeft Parijs?
Mij dunkt, er zijn wel honderd dáár.
Er zijn wel meer, mijn vriend! voorwaar,
Denk slechts: de lijst der dooden te Parijs
Is twintigduizend ieder jaar.

INGEZONDEN STUKKEN.

NEDERLANDSCH-ISRAELITISCH SEMINARIUM TE AMSTERDAM.

Rotterdam, Januarij 1842.

Indien, volgens het berigt van het Amsterdamsche Handelsblad, het Zijne Majesteit den Koning heeft behaagd, zijne hooge belangstelling te wijden aan het Nederlandsch-Israëlitisch Seminarium te Amsterdam, en deze inrigting, boven den gewonen, jaarlijkschen onderstand van den lande, met eene geldelijke bijdrage te begiftigen, dan verheugen wij ons met 's vorsten goedgunstige oplettendheid en wenschen er heeren Regenten geluk mede. Eene hoogere ondersteuning aan deze leerschool toegekend, is evenwel niet overeen te brengen, met den algemeenen wensch naar bezuiniging en met de inkrimpingen, welke de vaderlandsche staatshuishouding, heden ten dage, zoo dringend vordert. Op het Seminarium terugkomende, mogen wij niet in stilzwijgen voorbij gaan, de onbillijkheid waaraan bestuurderen zich hebben schuldig gemaakt, door dien zij de openbare vergadering, in Augustus des voorleden jaars, te Amsterdam, gehouden, niet, op eene stellige wijze, in de nieuwsbladen hebben laten aankondigen, en dat zij, door dit verzuim; alle contribuanten, die elders zijn gevestigd, benevens de voorstanders der bijdragende, zedelijke ligchamen, buiten de gelegenheid hebben gesteld, die vergadering bij te wonen; het heeft alzoo de hoogste graad van waarschijnlijkheid, dat wil en voornemen zich voorbedachtelijk, alleen tot een Amsterdamsch auditorium hebben bepaald. Het belangstellend publiek ziet, sedert lang, met gespanne verwachting, de redevoering te gemoet, te dier gelegenheid, door den hooggeleerden heer Mr. Lipman, gehouden; mogt zijn WelEd. Gestr. dezelve, door middel der drukpers, verspreiden, en hiermede, aan het algemeene verlangen zijner hoogschattende geloofsgenooten beantwoorden.

Alles wat wij overigens, uit echte bronnen, van het onderwerpelijke Seminarium weten, spoort ons aan, in het openbaar, de hoop uit te boezemen, voor het wel beantwoorden dezer intellectuele inrigting, aan de billijke verwachting, welke de Hooge Regering heeft vermeend van dezelve te kunnen opvatten; en hoezeer een of meer harer Regenten Beschtiaansche of Gasedeesche grondstellingen zijn toegedaan, zoo stellen wij een al te gegrond vertrouwen in hunne eerlijkheid, onpartijdigheid en philanthrophische gevoelens, om de minste vrees te koesteren, dat zij het van de schatkist gesubsidieerde Seminarium, minder ten nutte van het algemeen, dan ten nutte, gerieve en believe der secte, zouden besturen. Wij vinden, wat dit betreft, den besten waarborg in den zoo geleerden, menschkundigen als hooggeschatten mederegent, de heer S. J. Mulder; wie, dan die verdienstelijke en doorkundige man, is meer geschikt te achten, om het openstaande Rabinaat der Amsterdamsche Duitsche joden, naar eisch te bekleeden???

Wij wenschen, dat, onder Godes hulp, het meergemelde Seminarium, geene bakermat worde, van schoolwijsheid, afgesletene casuistiek, cabbalismus, mystiek, en afgetrokkene studien, die hoegenaamd geen nut aanbrengen; maar dat door hetzelve eene Joodsche geestelijkheid wordt gevormd, welker kennis, geleerdheid en heldere wijze van zien, met den voortgang des tijds, en de wezenlijke intellectuele belangen der Nederlandsche Joden, gelijken tred houdt. Wij wenschen dat het Amsterdamsche Seminarium, geestelijke herders opleidt, die de goddelijke leer van Mozes en die der Propheten, in de volmaaktste zuiverheid, verkondigen; mannen die echte godsvereering kweeken, deugd verbreiden en zedelijkheid stichten; die het ongeloof, bijgeloof en vooroordeel, met manmoedigheid, bestrijden en alle ingeslapene misbruiken, met tak en wortel, uitroeijen; mannen die niet altijd, met blinden ijver en slaafsche gedweeheid, het welzijn der leken aan de traditie prijs geven; die het godsdienstig onderwijs der jeugd, en vooral dat der arme jeugd, ook in het belang der zamenleving, weten te leiden; die zich er op toeleggen, om zooveel mogelijk, den godsdientigen last te verligten, die voornamelijk op den gemeenen man drukt; die laatstgemelden een geheel nieuw, godsdienstig en burgerlijk leven weten te scheppen en tot vlijt en arbeidzaamheid trachten aan te sporen!

Wij kunnen het der Hooge Regering niet genoeg aanraden, om, de hier ter spraak zijnde inrigting, bestendiglijk, met oog des meesters, gade te slaan en haar betreffende, niet altijd in rapporten, verslagen of berigten te berusten: want, wij zeggen het met ernst en nadruk, ontaardt deze kweekschool van volksleeraars en onderwijzers; wijkt zij van het hooggeprezene doel harer instelling af, oefent zij geen naar buiten werkenden, goeden invloed uit; vertegenwoordigt zij daarentegen verouderde leerstellingen en in onbruik geraakte scholastiek, niet zelden, door nieuw uitgedachte benamingen, bemanteld; levert zij eene geestelijke orde die bij uitsluiting, geestdrijverij predikt en het phariseismus, in deszelfs volksbedervende uitgestrektheid en hoogst schadelijke absurditeiten, leeraart; dan zou dat hooglofelijke Seminarium eene brouwel van onheilen kunnen worden; en de Staat zou zich zelve te wijten hebben, den knellenden last der gevolgen, van oorzaken die, in het belang van gezindheid en zamenleving, met verstand, konden geleid en gewijzigd worden; maar die nimmer van hoogerhand moesten zijn aangekweekt!!!

H.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 29 Januarij. Sedert den 27 Jan. zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Majeste, P. Manson, Falmouth, katoen; Morolin, B. Cardillo, Messina, fruit; Guillielmus, F. Caljones, Messina, fruit; The Fame, J. Madison, Cowes, olie en huiden, le Pigeon, J. Zollien, Buenos-Ayres, huiden; William Tell, H. Dirce, Livorno, marmer; Isaac, H. Langhoff, Odessa, tarwe en wol; Nancij, H. Hagborg, Odessa, tarwe en wol.

AFVAART-UREN VAN DE STOOMBOOT

DE SCHELDE.

Januarij 1842.

Van Vlissingen.			ur. m.	Van Breskens.			ur. m.
Maandag	31,	nm.	3,	Maandag	31,	nm.	4,
Februarij.				Februarij.			
Dingsdag	1,	—	3,	Dingsdag	1,	—	4,
Woensdag	2,	—	,	Woensdag	2,	—	,
Donderdag	3,	—	,	Donderdag	3,	—	,
Vrijdag	4,	vm.	8,	Vrijdag	4,	vm.	9,
Zondag	5,	—	8,	Zondag	5,	—	9,

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.